

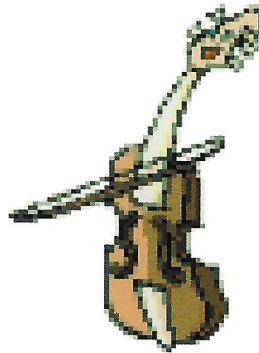
> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:41

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

עלי כינור.

פורסם ב16 במאי 2008, 18:27 **בכללי**

כמעט מן הרגע בו עמדה על דעתה חולמת הקטנה לנגן בכינור.

אין לי מושג מהיכן הגחמה הגלותית הזו. אך בכל הזדמנות הביעה הקטנה את רצונה "לכנר". בעיניים חולמניות אמרה: "קודם אני רוצה לנגן בכינור וכשאהיה יותר גדולה אנגן בג'לו". "במה???" אני שואלת "בג'לו - הכינור הגדול".

מזועזעת מן הבחירה אני משתפת את ח. ברצון המוזר של הקטנה. "בסוף היא תדבר גם אידיש, ותעלה זכרונות מהעיירה הקטנה בפולין". אני סופקת כפיים.

השנים חולפות והקטנה בשלה "כינור". לנוכח הנחישות שלה כל החומות הבעורות שלי נופלות. מה גם שאני מרגישה צורך קל לפצות אותה על השיגרה שהופרה בשנה זו. אני יוצרת קשר עם האולפן למוסיקה. ומורה לכינור מגיעה אלינו הבייתה.

בידיה היא נושאת כינור קטן. "תינוק של כינור" מתלהבת הקטנה. בשיעור הראשון נשמעים חריקות צורמות של מיתרים. אני אחרי הטיפולים הכימותרפיים סותמת/אוטמת את אוזני. אך החריקות עוברות כל מחסום קולי. וכך מידי יום חמישי אני נידונה למנסרה המתפתחת אצלי בבית.

לא נעים להגיד. אך לא ניכרת שום התפתחות משמעותית בהשכלה המוסיקלית של הקטנה. המורה שקולה משום מה גם הוא דומה באוזני לחריקת כינור. ממהרת להבטיח לי ש"הילדה כל כך מוכשרת. יש לה אוזן כל כך מוסיקלית". אך לי נדמה שהיא תעשה הכל על מנת לשמור על משרתה המובטחת בביתנו.

מוחנפים מדברי המורה לכינור אנחנו מצלמים את הקטנה ואת כינורה הקטן. "ממש כמו הנגנים הסיניים" אני משכנעת את ח. בכישרונה הלא מבוטל של הקטנה. "הדבר היחיד הדומה ביניהם זה המראה". עונה ח. בציניות. משבית שמחות שכמותו. (שכן, עליכם לדעת כי הקטנה נראית מעט סינית במראה. עיניה מלוכסנות קלות ושערה שחור כפחם)

עוד כמה שבועות חולפים. וגם הקטנה מבינה שהעתיד לא טמון בכלי הנגינה עליו חלמה. אך כבודה אינו מתיר לה להודות בכך. בנתיים גם הסבתות הגאות מצלמות אותה כל אחת בתורה עם הכינור. (אולי גם הן מרגישות שזוהי תמונה הסטורית שלא תחזור על עצמה).

באין תוצאות לסכום הכסף המופקע שאנחנו משלמים למורה. היא נאלצת להודות בכל חלוש שאכן אין התקדמות מרעישה בתחום. אך באותה נשימה מציעה כי הקטנה (המוכשרת

והמוסיקלית). תנגן באורגן.

הקטנה, מאושרת מן המוצא המכובד שהוגש לה. שמחה מאד לנגן על האורגן. ואכן תוך כמה שיעורים ישנם גם השגים בדמות "יונתן הקטן" וכן, כאשר היא לוחצת על כפתורים מסויימים מתנגנים מקצבים מגוונים.

"איזה ילדה!!!" ח` ואני מתמוגגים בסלון. "איזה כישרון!!!"
אני נאנחת (וברגע זה ממש מצטערת שהאידיש לא שגורה בפי על מנת שאסיים במשפט מחץ).

ועל זה אמא שלי הייתה אומרת:
"וכשאת זייפת בחלילית אנחנו לא פירגנו לך???"

<< לרשומה הקודמת [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)